

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא
- עבודת השמחה הוצו" בשביל להביא את המשיח

ראו עמוד 5

ערב שבת קודש פ' תצא
חי' תהא שנת נפלאות טובה

רעא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשח

מאז ההכרזה "לאתר לתשובה לאתר לנאלה", וה"שטורעם" להביא את המשח - עברו כבר עשרות שנים, ומשח עדיין לא בא... • נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין?... • ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשח הוא - עבודת השמחה הרוצי' בשביל להביא את המשח • ואדרבה - נסו ויזכרו!:

משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מונה את הקץ, כדוע בדברי ימי ישראל;

אבל אעפ"כ, אין זה מוגע לה"שטורעם" ע"ד ביאת המשח שהתחיל ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה ב"קול קורא" שנדפס בשעתו לפני יומי מארבעים שנה) ב"הקריאה והקדושה"³ - "לאאתר לתשובה לאאתר לנאלה"⁴ - לאאתר דייקא, תניף ומיך ממש,

ובהדגשה - שאין זה דחוקת הקץ כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של הנאלה, כאמור כמ"פ שכתב נסתתמה כל העבודה, ולא

בהמשך לזה באה הצעה ובקשה מיוחדת

- להוסיף ענין (השמחה כדי להביא את משח עדיין והנאלה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

ובהקדמה:

במשך כל הדורות זומן הגלות ציפו ב"י והתפללו בכל יום ויום לביאת המשחית, ולנאכ"כ צדיקי ונשיאי ישראל שאעלם היתה התנוקה והגעגועים כו' לביאת המשחית בתקופת הכי גדול, וכמה מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ (למרות האזהרה שלא לדחוק

אתמ. אותם. ח"י א'תתס"ו).

4) להעיר, שעיקר הוכחה הייתה על תואלת, ובכמה מקומות ביקול קורא" נזכר רק "לאאתר לנאלה", וה"לאאתר לתשובה" הוא תוכן להנאלה. ובמשו"ח המפ"ם, ח"ל תשובה פ"י ה"ה: הבטיחה תורה יסופי ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומידו הן נגאלין.

1) כמנ, ר' יוסף דליקייני. ועוד: ו"ח' חידוה לזובלין.

2) דאה כנובת קורא, ר"א ובפתיש"י - ולהעיר שהגורד באהרה ז' מדגש גדול תשוקתם של ישראל להנאלה, ע"י כ"י, שברך להחיותם שלא ידחיק את הקץ.

3) סיו-תמוז תש"א, אלול תש"ב (תופס באג"ק של ח"ה

מהיכן הזבאו הקרבנות לביהמ"ק

לפנינו צילום ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשח של יט"א לשאלות המניחים במאמר ד"ה אני לדודי, אד"ח אלול ה'תשמ"ו (המאמר נדפס בס"ה מ"מ מלוקט ח"א ע' תטז ואילן. וראה שם ח"ע' 40)

לפנינו פענוח הכת"י"ק (בא בהדגשה):

על שאלה א' ענה הרבי: כשהם במקומות ה"ל אינם "לחמ"י, כי נעשה ע"י שהקדשום - ולבד ביכורים וכ"י"ב ע"ל קידוש הקרבן קודם שיכנס לעזרה - לאיידך (לשילול תקלת מעילה - ברובא דרובא) תקדשום סמוך לכניסתם - נדרים ט, ב ובר"ז שם (או שלקחום מהזבובים - היינו מהתמצאים בלשכות שבדשומם (בידושולים).

לאחמ"ל כתב הרבי למניחים: - כ"ז מפורש ויצינו. באם לא ימצאו - ישמטו כל התערה, כי אין הזמ"ג שאתפש ואציין.

בזבובי האוצרות

יש לך כמ"ק נדיד מהרבי מלך המשח?
יש בידך זוגות שעדיין לא נדפסה?
כאן המקום וזהו הזמן לפרסמם!

צלצל עוד היום לשל: 840-3153 (04)
בארד"ב: 778-6670 (718) ותזכה את הרבים.

שם משילה בעל-החיות...

והמעשה הוא העיקר – להסיף בכל הפעולות והפצת המעיינות חוצה ביתך שאת וביתך עזו,

ועי"ז זוכים לקיום הבטחתו של מלך המשיח לבעש"ט – כפי שכותב הבעש"ט באג"ה הידועה: "נכנסתי להיכל משיח... ושאילתי את פי משיח אמת אחי מור, והשיב, בזאת תדע, בעת שיתפרסם לימוד ויחגלה בעולם, ויפיצו מענינותיך חוצה", ולהסיף, שהבטחה זו ניתנה בהיכלו של משיח (כפי שמדגיש באג"ה) הנ"ל "נכנסתי להיכל משיח", כלומר, ב"היכל" ששם משיח צדקנו הוא בעה"ב...!

(משדות ש"ס כ"דצנא, י"ד אגלו הדיטעס"ה - בלדי מנחה)

התרוץ והחידו, הטוב ביותר

. וכאמור, כבר עומדים מוכנים ("עמדו הנו כולכם") מאז שלמדו בשנה שעברה הלכות אלו "בלשון ברורה וחדד קצרה" בספור של הרמב"ם, "מורה הנבוכים" – כל בני"ש "נבוכים" בלמת, מלבד להבין אך יתכן שלאחר ש"כלו כל הקיצין" נמצאים עדיין בללות?... והתרוץ והחידו, הטוב ביותר, הוא – שתהף ומיד "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בא משיח צדקנו (משדות ש"ס אגלו הדיטעס"ט - בלדי מנחה)

בעמדנו בימי חודש אלול נודאי ימלא הקב"ה את הבקשה

. . וזה"ד שכל זה יהי במהרה בימינו ממש, באופן ד"אחישור" – כי בעמדנו בימי חודש אלול שאז מראה הקב"ה פנים שחוקות לכא"א מישראל, בודאי שימלא הקב"ה מתוך שמתה וטוב לבב את הבקשה והתפלה והצניקה ("דער אויסגעשערי") "זיי וואגט משיח נאו" – במהרה בימינו ממש.

(משדות ש"ס אגלו, ל"צבאאת השם" הדיטעס"ה - בלדי מנחה)

שנעשה נהר ורחובות הנהר¹⁰, ובהמשל הידוע¹¹ דשחיקת האבן היקרה שבבת המלך לחלקים קטנים ביותר עד שיוכלו לערבה במים ולשפור לחור פיו של בן המלך כדי להציל את חייו.

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה עי"י רבותינו נשיאנו, ועד לדורנו זה, אשר, עי"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין עורך לגמרי¹² – להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומוקדם בכל קצוי תבל, עד להוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד עי"י תנוגם והעומת¹³ עניני החסידות (גם הענינים העמוקים כו') בלשונות דאמות העולם, לא רק בלשון אדיש, השפה המדוברת (שבה נאמרו דברי החסידות עי"י הבעש"ט וכו' עד לנשיא דורנו¹⁴), אלא גם בשבועים לישון דאור¹⁵ עי"י.

"בהתלה זו בשיבה... הני מולק את המאורות שטרנו הבעש"ט והימים תחילתו, למען תקיים ההבטחה של יפוצו מעיינותיו חוצה, להחיש את באת המשיח" (סה"ש תש"ב ע' 133).

(12) "דעתקה" – גם מלשון המתקה והבולה, היינו, שנתנת ממקומו ויורד למטה, וכ"ה ברח"ד, שהחגונים בלשונות של אר"י ע"י של יחידה גדולה כו' (ראה מסכת סופרים פ"א ר"א), ואפי"כ צוה ל"ק מו"ח אדמו"ר לרוב ולהעלות בשלונות דאור¹⁶ – כדי שיתוסף בהפצת המעיינות חוצה, ועי"י – באת מלא משיח.

(13) ראה אהר"ק ספ"ה (קמא, א). וראה קונטרס משיחות ש"ס יושב שנה זו ס"ה.

(14) ועד כדי כו', שעי"י יהולס גם אר"י ע"י להבין בשלם ענינים בנות החסידות לפי עולם עולם, שר"י, בודאי אין בכלתם לבוא לדת החבה והשגה באופן ידוע ופלא כו' כמו ב"ה"כ, שרואים במאות בדרונו זה. ולחייך, שקוד בויתו במינה הוא הורה פעם ב"ק מו"ח אדמו"ר לבאר ענינים בנות החסידות לפופסור אנו-יהודי ששאל ותעניין בענינים עמוקים כו'.

נותן אלא "לצמצא הכפתורים"¹⁷, ולהמתין לביאת המשיח.

ובפרטיות יותר:

במשך הדורות שלפנ"ז, כו"ל דורות נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את משיח צדקנו, כולל ובמיוחד – גילוי תורה חסידות עי"י תבליט¹⁸, כמ"ש באג"ה דהבעש"ט: המענה מלך המשיח על שאלתו של הבעש"ט "אמתי אתי מו" – "כשיפיצו מעיינותיך חוצה".

ובפרט לאחר גילוי תורת חסידות חב"ד עי"י רבינו הזקן¹⁹, באופן של הבנה והשגה בחב"ד שבופש, "אפתרסונו"²⁰, היינו, לא רק באופן של טיפה בלבד, ולהעיר, אשר, להיתנה "טיפה" ד"מעיקו", הרי מטרתה בכל שהיא²¹, אלא באופן של החכה וההפתחות והפצה (שני) המעייין נעשו בריבוי גדול כל כך עד

(5) ראה שחת שמחת תפ"ט.

(6) שיום הולדתו – ביום הרביעי (שבו נחלו המאורות) ח"י אלול, שמתברר משנת זו.

(7) דופסה בבש"ט בתחלתו. ובכלל.

(8) תקו"ח"י" בסופו. וראה לק"ש חו"ד ע' 136 הערה 35.

(9) ומכ"ה ח"י, מקוונאות פ"ט ח"י, ומה שש"ל מים שכל גופו עולה בהם (שם רפ"ה) – הרי, גם טיפה אחת היא כמות מסוימת, ומרכבת מרובי עצום של חלקים קטנים כו', ולכן, במשבת עיונות אפטר לעייר שמתפור ותפשט באופן שיכסה כל גופו (ויש אומרים, שבעקבות התפתחות החשיפה בשנים האחרונות, יתכן שיהי' זה אפשרי גם בפועל, לא רק במחשבה עיונית).

(10) "התמים" ח"ב ע' מטי, אהר"ק אדמו"ר מוהר"י עי' ש"ב ואולי. ועוד.

(11) ולהעיר, ששלב מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ה'י בבת שמחת הישואות של – התייחסות ישרת תומכי תמומים ביום א"י אלול (במצבא ש"ק זה) בנת "שעורת חופה" שלי (סה"ש תש"א ע' 104), שאז אמר כ"ק אדמו"ר:

אחד נעשה צדיק גמולו¹⁸, ואין לך אדם משראל שלא הרהר בו¹⁹ כד"כ דרחוקי תשובה.

ועלכ"כ בעמדנו לאחרי ר"ח אלול שבו התחילו לבדד איש את דעהו בברכת השנה²⁰, כתיבה וחתמה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט יד"^{20*} שהקב"ה משמט כל החובות דבי"י (אפילו אם נשאר חובות ח"י), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בדאי שעיניו התשובה כבד ישנו.

תהלים דוד מלכא משיחא – אמרו כבד בשופי הכי גדול; התוועדות – ערכו לרוב; בהפצת המעיינות – עוסקים כבד מהתבש"ט, יתור ממשר שבעה דורות, וכבד פעלו בדיבור גדול ועצום. ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יתור – הרי לעשות "כמצות רצוננו"²¹ רצונו של הקב"ה בשלמות, ה"ז אפשרי רק שם (בבתק"ק, לעת"ל); ומה גם ש"אני מבקש כ"י אלא לפי כח"²². ואדרב"י מצד רצונו של הקב"ה בשלמות העבודה – ה"ז טעם נוסף לרז באת משיח צדקנו והמאולה השלמה, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצוננו", בתכלית השלמות...!

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיו?²³...

ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשלם להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הוצי' בשביל להביא את המשיח**:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל המדרים, גם,

משיחות ש"ס ראה פ"ב.
15) סוטה ג' ט.
16) תנא רפ"ז.
17) סנהדרין צ"ג ב.
18) קידושין מט' ב (ע"פ גרסת האור דרעי סק"ב).
19) ראה מטה אפרים או"ח סתק"פ סי' ט. וראה קונטרס לע"ה.
20) ראה טו', ג. וראה קונטרס ת"ל היורה 103.
21) ראה תורה ר"פ ויחי, המשך ופנה תרל"ז פ"י וא"ל.
22) תנחומא נשא יא. במד"ב פ"ב ג.
23) לע"ה.

אנו, במשך כל הדורות (גם בהחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגנה על הפעולה **דהפצת המעיינות חוצה**, ולא (כל כד) על הבאת המשיח – אף שבכללות ה"י ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת באת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדות ד"ט כס"ל, וכ"ל"ב) היו נזכרים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו **בהכרזה** "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – ומוסיף והלך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמט אף כאן כו"²⁴ – ההדגשה על **הבאת הגאולה**, ועד שכל פעולה ד"פעיינות ועבודתנו"²⁵ (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) **חודרה בכונה – להביא את משיח צדקנו**, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה – **להביא את הגאולה**.

אנו, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטרונים" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...
ואין הסבר על זה:

אמרו"ל "כלי כל הקיפוי"²⁶, והכריז נשיא דורנו **בקול קורא לאלתר לגאולה**, ומה ש"אין הדבר תלוי אלא בהתשובה"²⁷ – הרי ברדאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י ההרהר תשובה

15) סוטה ג' ט.
16) תנא רפ"ז.
17) סנהדרין צ"ג ב.
18) קידושין מט' ב (ע"פ גרסת האור דרעי סק"ב).
19) ראה מטה אפרים או"ח סתק"פ סי' ט. וראה קונטרס לע"ה.

עצמו ואת כל העולם"²⁸.
תשועה והצלה: מדובר כאן על הצלת כל העולם כולו ולא רק על איזשהו תקון בעולם וא"כ הלכה זו קשורה עם פיקוח נפש²⁹

תשועה והצלה: המשמעות כאן ב"תשועה והצלה": א) רק הכרעה לכך זכות כדי להביא לזכיה במשפט³⁰. ב) תשועה והצלה בענינים כלליים (שמהרה והגה"³¹) וזה יזרז את התשועה והצלה העיקרית גאולה האמיתית והשלמה³².
ג) תשועה והצלה אמיתית וגאולה האמיתית והשלמה³³.

תשועה והצלה: במשמעות כפל הלשון "תשועה והצלה" יי"ל: "תשועה" עיקרה החיוב שבגאולה, ו"הצלה" מדינשה שלילת הפכו (חיוב ושלילה, ע"ד עשה ולא תעשה) ושניהם נעשים ע"י מצוה אחת, ע"י"ד "זכור ושמוה (דשבת – שקשור עם "יום שבתו של ומונוחה לחי העולמיים") בדכ"ב אה"ח"³⁴.

40) ספר המאמרים מוקט ח"ב עמ' י היורה 85.
41) לקוטי שיחות ח"ב עמ' 213.
42) לקוטי ש"ס עמ' 288, חל"ז עמ' 37, וראה שיחות י"ד שבת תשמ"ז "תשועה והצלה – ער לתשועה והצלה העיקרית" (התוועדות עמ' 458) וב"מ. בשיחות ש"ס יקותי-פקודי תשל"ז מבאר באופן אחר. גם במצב שדור לא ראי' נשדחה גאולה אמיתית ושלמה, אלא "תשועה והצלה" שתם| הרי זה שעשה את הפעולה שהכריעה את העולם צדק לקבל ע"ז שבו והוא יכול לתבוע את השבת – וע"כ הוא פועל את הגאולה "שיחות קודש" עמ' 570).

43) בריבוי מקומות: י"ט סכ"ל תשי"ז, ש"ס פקודי תשל"ט (התוועדות עמ' 1136), פסח שני תשל"ט, לקוטי שיחות ח"ב עמ' 363, סה"ש תנש"א שבהערה הבאה, ובמקור – פורים תשמ"ז וע"ה. ולבארה זוהי "לשונה אחרונה".
44) ספר השיחות תנש"א ח"א עמ' 317 הערה 138.

האחד הכל שקול, ופשיטא שיש כל הגי קוין³⁵.
הרי הפליעי: בלשון זו ("הכרעה") ממשיל הרמב"ם את הענין לכך מאזניים. והרי משל בתורה הוא מוזכר בכל הפרטים וא"כ למדי' מכך ב ענינים עיקריים:

א) כמו שבכך מאזניים שקולה הרי אפילו הדבר הכי קל מיד גורם שאחד הכפות יזכרע. כך גם בגידו"ד שכל מעשה שהוא ולו הקטן ביותר מוכרע את החק"³⁶.

ב) המעשה מוכרע את החק מיד באותו רגע שהוא נעשה ללא כל שהות זמן וא"כ גם התשועה והצלה מניעים מיד³⁷ באותו רגע³⁸.
את עצמו ואת כל העולם כולו: מכאן אנו למדים שכל פעולה משיעיה גם על כללות העולם שמוחוץ לאדם³⁹.

לכן זכות וגורם לו ולמה תשועה והצלה: מכאן למדים ש(קוים)כל מצוה ומצוה צרידה) להיות חודרה) בידיעה שע"יזי פועל הוא "תשועה והצלה" לעצמו ולכל העולם כולו (דא"כ למאי נפקי"מ לדעת ש"הכרע את

זה אין דברי הרמב"ם כאן עוסקים בגאולה האמיתית והשלמה – ראה לקמ"ד"ה "תשועה והצלה".
33) ספר המאמרים מוקט ח"ב עמ' י היורה 85.
34) ראה גם לקוטי שיחות ח"ב עמ' 363.
35) תפקי ומיד ממש – ראה לקוטי שיחות שם.
36) שיחות פסח שני תשל"ט (התוועדות עמ' 1686-7).
37) לקוטי שיחות ח"ב עמ' 394 (וע"ש היורה 26).
ח"ב עמ' 213.
38) שיחות ליל שמח"ת תשל"ט (התוועדות עמ' 312), ש"ס תשמ"ז (התוועדות עמ' 207 היורה 1300). אבל משיחת פורים תשמ"ז (התוועדות עמ' 621) ראה שקיים מצוה להביא "תשועה והצלה" הוא "שלא לשמה": וא"כ.
39) שיחת ש"ס תולדות, מבה"ח וע"ה" כסלו תשמ"ה (התוועדות עמ' 751).

”כרדו”²⁶.

עשה: לא רק מעשה אלא גם ”גמור מעשה” (מכה בפטיש) ואפילו רק ”הורדת הפטיש” שהיא ”כחוט השערה”²⁷. ויתרה מזו לא רק מעשה אלא אפילו – דיבור או מחשב²⁸ (הרהור תשובה²⁷). ואפילו תנועה אחת בנפש (יאיין קערי”²⁷).

עשה: או השפיע על אחר לעשות²⁸.

מצוה: (או) פעולה טובה²⁹.

מצוה אחת: ”איך אתנו יודע עד מה” מחר ה”מעשה אחד” שיביא את הגאולה בפועל ומיזה זה שיעשה זאת, לכן: א) ברד לעסוק בכל ענין וענין השייך לזה וסוכי”ש יפכה שאחד מהמעשים יכריע את הכף. ב) השלחת מוטלת על כל אחד.

מצוה אחת: שאלה: לכאורה בנמרה³²

מפורש שבדי להגיד למצב של ”פדאגני לי ולבני מבין האומת” צ”ל העבודה בכל הגי קוין ולא רק מצוה אחת. מענה: א) כאן הכוונה בענין זרכה במשפט³³. ב) הרי מפורש, שלפני המעשה

25 ספר השיחות תשמ”ח ח”א עמ’ 148-147.

26 ברובי מקומות: לקוטי שיחות תל”ש עמ’ 363

(ומש) משמע שהביאר בכך הוא מפר ש”הצנע כשאתה תופס במקצת אתה תופס בכל” ע”ש” וכן מפורש שיחות עשרה בסבת תשמ”ז (התולדות עמ’ 233 בערך 123), שיחות פורים תשמ”ז (עמ’ 623-622) – ויש שהו ע”ד החלפה לגבי דני שבת ש”מכה בפטיש” הרי הוא כנמ”ר.

27 ראה שיחות ש”פ משפטים תשמ”ז (התולדות עמ’ 545-544).

28 שיחות יט סבלו תש”ז (שיחות קודש עמ’ 107).
והא שיחות פורים תשמ”ז (התולדות עמ’ 624).
29 לקוטי שיחות ח”ג עמ’ 288, חל”ש עמ’ 37. ועוד.
30 לקוטי שיחות ח”א עמ’ 274.

31 ברכתות, א.
32 היינו: לא על ענין של פירה וגאולה – ולפי ביאור

כל השנה כולה: מקור דברי הרמב”ם

מגמרה קידוש³⁴ ושם הלשון ”לעולם” והרמב”ם מפרט יותר ”כל השנה כולה” והדויק בהו ז”ל עפ”י דברי הט”ש שכאשר נכפל הלשון ”כל .. כול” הכוונה כולו ממש ולא רובו ככולו ועד”ז בלידוד³⁵.

כל השנה כולה: לא רק במיני הדני – ראש השנה ויום כיפור³⁷, אלא כל השנה כולה – גם בשבתות וימים טובים³⁸.

כאילו חצי זמא וחצי חייב: מכאן שהעולם נידון ע”פ רובו ו”אי אפשר לחכות עד שכלם יעמדו בתקופת”³⁹. לא זו בלבד שאין צורך במצב של תכלית שלישית, אלא עוד זאת, שאין צורך שהיה ”רובו ככולו” ואפילו לא רובה דמניכר; אלא מצוה אחת יתרה⁴⁰.

וכן כל העולם: מכאן שכל מקום שהאדם נמצא עליו לעשות שיקול דח”⁴¹.

וכן כל העולם: צרד עיון גדול שלא כתב גם כאן ”כול”⁴² ולפניו נראת יותר המליטא ”העולם כולו” – וכמשי”כ לפניו ולאחריו⁴³.
(מדפוס ”ספרד שלפני רנב” מובא שנדפס

14 מ, ס”א.

15 א”ח תקפ”ב ס”א (אודות הלשון ”כל העולם כולו”).

16 לקוטי שיחות תל”ש עמ’ 570 הערה 15.

17 שיחות פסח שני תשל”ג (התולדות עמ’ 1686).

18 ש”פ מקרי תשל”ג (התולדות עמ’ 1136).

19 לקוטי שיחות ח”א עמ’ 274.

20 שיחות ש”פ ראת, אדרי”ך אלוך תשמ”ח (התולדות עמ’ 2832).

21 שיחות ש”פ מקרי תשל”ג ושם שלפני”ך הרי תכלת את כל שלשת התנאים של ”עולם” (כל העולם) ”שהו” (כל השנה כולה) ”נפש” (כל אדם).
22 לקוטי שיחות ח”ג עמ’ 213.

23 שם עמ’ 288.

24 שם עמ’ 213.

לא (רק) **הענינים המביאים את השמחה**, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח⁴⁴.

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ”ח מסקנת הענין⁴⁵ – ע”י הוספה **בשמחה**, שמחה בטרהות, שמחה שתומ”י תביא את משיח צדקני.

אמנם, עפ”ז מתעוררת השאלה לאיך גיטא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע”י שמחה, גם לא לאחר הכרות כ”ח מ”ח אדמו”ד נשיא דורנו ”לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבבית המלך כ’ כדי לשפוד לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפחדו והפיצו האבן היקרה דכתי המלך בשביעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו **לאנו-והודו** .. ואעפ”כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע”י שמחה!

ו”ל הביאור בהו – בפטורת – שכשנמצאים בחיוב כפול ומכופל דהמלות, שכל ב”י נמצאים בגלות, ו”שכונתא בגלותא”⁴⁶, הרי מובן, שצד **גודל צער הגלות** לא שייך **שמחה בטרהות**.

תמשך תשל”ב ח”א ע’ א”טא וא”ל. ועוד.

28 תולדים יט, ט. והוא טור והמ”א וש”ש אדרי”ך א”ח ס”א ס”ג. טוס”ש שם י”ח תקד (מתענית ל’ סע”א).

29 לחער מהידוע (ראה ש”ש ב”ד ט’ כללי הפוסקים ס”א אות ח’ ו”ש) שלפעמים משתמשים בלשון ”לכאורה” גם בדבר שישאר למסקנה, ו”ל, שהלשון ”לכאורה” (ב”ח המתין) הוא גם למעלייתא, ”כאורה”, להיותו למעלה מאורה.

30 חז”ק ד, ב. ס. סע”א. ע”ה, סע”א. והוא מגילה כ”ט, א.

מדרי הגלות, יש בשמחה סמלה מיוחדת להביא את הגאולה – כמבואר בהמשך שמו תשמח ה”ל³³ ש”שמחה לב”⁴⁶ שהיתה בבין בהמ”ק הא’ והב’ לא היתה שמחה שלישית, ועיקר השמחה תהי’ ב”מ”ק העתיד בגאולה העתידה, וה”א תהי’ השמחה בב”ל א”ס עצמותי ומחותי בב”ל שמחה עצמית ממש” וממושך לבא”ש³⁵, של שמחה העצמית זו מעוררים ע”י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מונעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל דיה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבדוא היתה שמחה של מצוה בכל חדרות שלפ”ז, שהרי שמחה של מצוה ה”ע עיקרי בעבודה, כמ”ש ”עבדו את ה’ בשמחה”³⁶, ”עבדת את ה’ אלקיך בשמחה ובטוב לב”³⁷, ובפס’ בבב”ן ב”מ”ק ת”ל – מ”מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופו) **העבודה**, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על **השמחה כשלעצמה**, שמחה בטרהות, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה’, עניניו התומ”צ, ”פיקודי ה’ ישרים משמחי לב”³⁸, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו,

23 ס”ה” תל”ז ע’ ל”ג. ע’ רנב.

24 ש”ש ג. יא. שנתנו סוף תענית.

25 ע’ רנב וא”ל.

26 תולדים מ, ג. והוא חז”ק נ, א. ספר העיקרים ח”ג פ”א (הובא ותנמתי”א לוחמים לחל אור) ע”ל”ס.

27 תבוא כ”ט, מו. והוא רמ”ש ח”ל ל”לב בסופו שער

תמצות להאייל בהקדמות. ש”ל”ס ח”א תבוא (שפ, א). תמא מפ”י. לקו”ת תרע”כ, ג. סידור (נכ” דה”ח), רמא, ד.

הכרעת העולם לכן זכות

חלק ב'

במועד המיושם שנות נשיאותו הזכיר כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שלישי”א פעמים איוספור בשיחותיו חקן את הלכה די שבפרק גי בחלי תשובה להמביים מסוכים של חלק מהשדות עולה כי אין כמעט מילה אחת בהלכה זו שהרכי לא התעקב עליי באות משיחותיו חקן משך השנים

כהמשך לחלק הראשון של מדור זה (שנדפס במליון קסמט) מוכתרת כזה ההלכה כולה עם לקפ קצר שערעכו מביארי הרבי על הלכה זו

כשול-הגליון מופיעים הערות המיו”ל עם ציונים למקור השיחה שממנה נלקח הביאור אם יש לכה רעיונות או הערות על מדור זה נשמח לקבלם ככתיבת המערכת (עי 2)

צריך: לשון של חיוב:

צריך: בטעם הדבר י”ל כי דיעה זו (מוסיפה מרץ וחיות לכל ירחיז ענבולדו כמעלי:

כל אדם: בכל דגא שהוא (צדיק?), יעמוד כולם צדיקים, בעל תשובה, [ושע עיי”ה הדורר תשובה].

כל אדם: אינשים נשים ואפילו טף, שהרי גם קטן י”ש לו מעשה” (ואדרבה מעלה בטר מפני עוללים” דקא’).

הזכיות כנגד העונות”.

- 1) ע”פ שיחת פסת שני תשרי”ט (מחזק הקלטה).
- 2) ספר השיחות תשמ”ח ח”א עמ’ 148. וראה לקמן ד”ה ”לפי זכות...” – ואולי זהו טעם נוסף מחזק החמ”ס כתב הלכה זו. עיי”ש.
- 3) ראה מבנה כללי י”א ניסן תשל”ה (”אגרות מלך” כרך ב עמ’ קד) שקי”ט עמ” צוואת הריב”ש האם כל צריך מפל גם על כל העולם ומה שמטיב שים.
- 4) ראה שיחת ש”פ שמות, מביח”ח שבט תשמ”ג (התועודיות עמ’ 803) ובל”מ.
- 5) ראה צוואת הריב”ש שבחלטה 3.
- 6) שיחת ש”פ משפטים, מביח”ח ניסן י”ח אדר ראשון
- 7) שיחת ש”פ פקודי תשרי”ט (התועודיות עמ’ 1136).
- 8) שיחת ט”ז אדר תשמ”ז בעת ה”יחידות” (התועודיות עמ’ 651). אמרות מלך כרך א’ עמ’ שעת-שעט.
- 9) ש”פ פקודי שים.
- 10) לקוטי שיחות ח”כ עמ’ 303.
- 11) שיחת יריד שבט תשמ”ז (התועודיות עמ’ 457).
- 12) לקוטי שיחות שם הערה 76.
- 13) פ”ג ח”ב.

אבל אעפ”כ יינו שסוכ”ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע”י השמות, שמתה בטחורת.

ובנוגע לחקושי לפעול ראש של שמחה בטחורתה בחשבת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקני, עכ”ל, שבוטף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים: שירכל לחיות ענין השמחה בטחורת, והביאור – ששמחה זו נעשית ע”י התבוננות שתוכף ומיד ממש בא משיח

ואדרבה – ינסו וינחמונו:

ספרי ט”פ מסעי.
 31) נוסף לך שמנעלים היוצאפי יס”י שבקבות משהא (ראה סוטה בסופו) לקדושה.
 32) לחזיר גם שתחלת היקול קורא”ה הריבי דליק מליז
 33) מליטא ופר”ש בא יב, מא.
 אדמו”ר נשיא דורנו (אליל תשי”ב) הוא: שישו ושמות בשמחת גאולה

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקרשה ב”יחי המלך”

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עייז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מדי”ט

חדש: ניתן לחלק את ה”יחי המלך” כתשורה בשמחות

(לאשר על הכריכה המקומית והאחורית ניתן יחי לרוסוף כחוב)

צאצא”ב: 778-6670 (718)
 צאצא”ק: 3153-840-04
 התקשר עכשיו:

האם יש רשות ל"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה"?

כן, כיון שנושיא דורנו ה'י המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף

. . ומה שמתחילים לטעון – היתכן הרי "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה שנואמר אז ימלא שחוק פינו"?? – הרי נושיא דורנו עיניו "אז" דור השמיני, והוא הכריז בעצמו "לאלתר לגאוליה", וצוה, וחזר על כן, וחזרה לפרסם ש"הנה זה בא", "מראה באצבעו ואומר זה" (לא רק "אחר כתלני", שאפשר לראותו מסדק בכותל), וצדיק רק לחוסף ב"עמדו הכן", כיון שהתפתורים כבר מנחתצחים, ומה שבעוה"ז לא שייך שחוק – הרי בפסוק מפורש, שבמה דברים אמורים – כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקנו, אבל **מכיון שנושיא-דורנו היה המשיח של דורנו והוא נתגלה בכל התוקף**, ממילא, יש לא רק רשות ל"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה", אלא ישנם כל העניינים ד"יסיף" ו"יצחק"!

ועפ"ז מובן זה שנושיא-דורנו דרש מהמסידים בדרור שיעמדו בתנועה של שמחה גדולה בלי הגבלות ואע"פ שהיא נצטוו עבר מאסר שה'י קשור עם שלילת החיים. ל. והוא ממשיך אותה תנועה לדורו אחריו, לאנשים נשים וטף – החל מאלי שנמצאים כאן בעזרה-הנשים ובעזרת האנשים, וכן הילדים הקטנים, והם לוקחים אתם את האנשים נשים וטף שבכל העולם כולו.

ובפרט שחזו דור הגאולה, שנועשה תיכף ומיד "יסיף אדני-גי שנית יד" וממשיך בפסוק "זמאיי הים", דקאי במיוחד על ארצות הבית (בה אנו נמצאים), חצי כדור התחתון.

(מטע מד"ד משיחת אור ליום ד', י"א אלול, ה'תשס"א – בלתי מוגה)

היכן עומדים כעת?

בהתחלת התקופה דתשלים השכן

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחיותם דמעשינו ועבודתינו ("כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דתשלים השכן, "מתן שכרן של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בעניינים השייכים למוח המשיח, החל מלימוד התורה בענייני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר – מתוך שמחה וטוב לבב,

כולל גם ע"י עריכת התולדותיו של שמחה, ובמיוחד בשייכות לשמחת הנישואין ושבעת ימי המשתה (כולל גם חיזוק "מנהג ישראל" לערוך סעודת עניים), מעין ודוגמא והכנה לקיום הענין "אז (לעדת לבוא) ימלא שחוק פינו", אשר, בדרגה זו, שנושיא חזר, כ"ק מ"ח אדמו"ר, ששמו השני "יצחק", ע"ש הצחוק השמחה, הוא נושיא השמיני ("אז" בנימטראי שמונה) להבעש"ט, נעשה הענין ד"ימלא שחוק פינו" (לא בלשון עתיד, "אז", אלא) בלשון **חזר**.

צריך לצאת ממקומו וללבוש את כל העולם

"כי תצא למלחמה על אויבך" (ויש פירשתו)

ועוד וג"ז עיקר – ש"כי תצא למלחמה" (במלחמת הרשות הכתוב מדבר") הוא חלק מתורה-התורה, ציווי והוראה בתורה:

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את העניינים **שמחוייב** בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבעה שמשביעין אותו תחי צדיק, אבל, בנוגע לעניינים של **רשות** – אין זה שייך אליו, ע"כ אין א שולחן-ערוך איד", ותו לא מילי, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בעניינים אלו, ה"ז הוכחה שעניינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סנה, ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו "אשר קוד בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קוד", ומה שמחוייך ל'י אמרתיו ישנו מצאות של עמלק – אין זה ענינו, י"בא בעל הכרם ויכלה את קוציו".

ועד"ז בנוגע להמדובר לעיל אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצונו ב"שולחן-ערוך"??... – ב"שולחן-ערוך" מביאר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דעים בנוגע להגבלת השמחה בג' השביעות וכיו"ב, אבל, לא מצונו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי' ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצונו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצונו ברמב"ם "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלו", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו!..

על כן אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה: יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שביביתו ובסביבתו הקדושה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מצויאתו של האויב ומנעו לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שממנו לאלקותו?

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשס"ח – בלתי מוגה)